

Sygn. akt I AGa 294/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Bess
-----------------	----------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 2 lutego 2023 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w B. (Niemcy)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 15 lipca 2021 r., sygn. akt IX GC 854/19

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w B. (Niemcy) kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata P. P. kwotę 9.963 zł (dziewięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote), w tym kwotę 1.863 zł (jeden tysiąc osiemset sześćdziesiąt trzy złote) podatku od towaru i usług, tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora dla strony pozwanej w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I AGa 294/21

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie, zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 lipca 2021 r. sygn. akt IXGC 854/19, w sprawie z powództwa (...) z siedzibą w B. (Niemcy) przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o zapłatę kwoty 229.349,63 zł

I. zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 225.685,42zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości podwójnych odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne), liczonymi:

– od kwoty 61,50zł od dnia 21.03.2017r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 553,50zł od dnia 21.03.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 3.664,21zł od dnia 29.03.2017r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 90zł od dnia 6.04.2017r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 3.664,21zł od dnia 29.04.2017r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 3.664,21zł od dnia 29.05.2017r. do dnia zapłaty ,
- od kwoty 213,987,79zł od dnia 1.03.2018r. do dnia zapłaty ;

II. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 3.664,21 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości podwójnych odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od dnia 29.06.2017 r. do dnia zapłaty;

III. zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 32.902 tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwota 10.800 zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego;

IV. przyznał kuratorowi strony pozwanej adwokatowi P. P. kwotę 10.800 zł tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora;

V. na podstawie art. 79 ust.1 pkt 3a w zw. z art. 79 ust.3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zarządzić z urzędu zwrócić stronie powodowej kwoty 61,60 zł tytułem zwrotu opłaty od cofniętej części pozwu

W rozważaniach prawnych Sąd I instancji przedstawił następujące motywy swego rozstrzygnięcia:

Zebrane w sprawie dowody pozwalają na zasadne ustalenie, że strony związały się umową leasingu w rozumieniu art. 709¹ k.c.

Art. 709¹ k.c. stanowi, że przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się , w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Według art. 709¹³ k.c. korzystający jest obowiązany płacić raty w terminach umówionych; jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym , chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia.

Z kolei art. 709¹⁵ k.c. stanowi, że w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości , że strona pozwana nie zapłaciła żadnej raty leasingu. Nie nastąpiło to także pomimo wezwania o zapłatę, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Jednocześnie brak podstaw do przyjęcia , aby do tego doszło bez winy pozwanej. Nie ulega też kwestii , że pozwana spółka nie zwróciła samochodu będącego

przedmiotem leasingu, również mimo wezwania . Także i co do tego brak przesłanek aby przyjąć , iż nie zawiniła tej sytuacji .

Stąd uzasadnionym jest, że po stronie powodowej zaszły podstawy do wypowiedzenia umowy z przyczyny obciążającej drugą stronę .

Wobec tego , tak w świetle art. 709¹⁵ k.c., jak i umowy, po stronie powodowej powstało roszczenie określone w tym przepisie.

Jak wyłożył to Sąd Apelacyjny w Warszawie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 13.12.2012r. sygn. VI ACa 976/12 (publ. Lex), zgodnie z art. 709¹⁵ k.c. z chwilą rozwiązania umowy wskutek jej wypowiedzenia (przyp.: z powodu okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, jak art.709¹³ k.c.) finansujący może żądać od korzystającego nie tylko zapłaty rat, których terminy wymagalności przypadły przed tą chwilą, ale i wszystkich pozostałych umówionych rat, których ustalone terminy wymagalności przypadają po tej chwili. Ostatnio wymienione raty stają się więc natychmiast wymagalne z chwilą rozwiązania umowy leasingu wskutek jej wypowiedzenia i do tych właśnie rat ma zastosowanie rozwiązanie , które przewiduje pomniejszenie wypłacanych finansującemu rat o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem. Natomiast korzyść uzyskaną przez finansującego wskutek rozwiązania umowy leasingu należy wiązać przede wszystkim z odzyskaniem przez finansującego przedmiotu leasingu i wynikającą stąd możliwością decydowania o jego dalszych losach. O wysokości tej korzyści rozstrzyga wartość odzyskanego przedmiotu. Przy tym, wartość ta ze względu na charakter regulacji zawartej w art. 709¹⁵ k.c. powinna być określana na zasadach, na jakich określa się wartość dóbr przy ustalaniu odpowiedzialności odszkodowawczej. Należy przy tym mieć w szczególności na względzie , czy dany przedmiot może być jeszcze eksploatowany na podstawie nowej umowy. Jeżeli zaś zawarto już co do niego nową umowę, za miarodajną należy uznać jego wartość określoną przez strony tej umowy.

Z kolei Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18.02.2015r., sygn. ICSK 64/14 (publ. Lex) podniósł, że ze względu na to, że odszkodowanie nie może przewyższyć uszczerbku w majątku poszkodowanego, należne finansującemu odszkodowanie podlega pomniejszeniu o uzyskane przez niego korzyści, do których zalicza się m.in. wartość rzeczy zwróconej przez korzystającego.

Wreszcie wskazać należy pogląd prawny wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, w uzasadnieniu wyroku z dnia 29.09.2010 r., sygn. I ACa 787/10, że strony umowy leasingu mogą inaczej niż w art. 709¹⁵ k.c. uregulować odszkodowawczą odpowiedzialność leasingobiorcy w razie wcześniejszego wypowiedzenia tej umowy. Odszkodowanie to ma bowiem służyć finansującemu przez przywrócenie stanu , w jakim znajdowałby się , gdyby korzystający z przedmiotu umowy należycie wykonał swoje zobowiązanie.

Do powyższych stanowisk dodać należy, że z niektórych judykatów wynika, że interpretacja art. 709¹⁵ k.c. powinna opierać się o założenie, że leasingodawca powinien otrzymać to, co w istocie by otrzymał z umowy, gdyby ta umowa trwała.

Podzielając zaprezentowane wykładnie, zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa właściwie obliczyła swoją należność odszkodowawczą, opisaną w §19 ust. 2, ale także należność wskazaną w ustępie 1 §19 (zapłata zaległych opłat leasingowych).

Skoro nie budzi wątpliwości, że po ustaniu okresu leasingu korzystający, jeżeli nie ma prawa do nabycia własności rzeczy leasingowanej, ma obowiązek zwrócić finansującemu przedmiot leasingu, to strony mogą również umówić, że za zwłokę w zwrocie przedmiotu leasingu korzystający zapłaci określone odszkodowanie. Wobec tego i tą należność, przewidzianą umową należy uznać za zasadną i obliczoną zgodnie ze wskazaniem umowy.

W związku z żądaniem opłat przewidzianych w tabeli opłat i prowizji , ale także odsetek umownych, podnieść należy.

W świetle uregulowań dotyczących umowy leasingu należy opowiedzieć się za tym, że w ramach swobody umów strony wiążąc się taką umową mogą umówić, że korzystającego, obok wynagrodzenia pieniężnego (i ewentualnie kosztu ubezpieczenia przedmiotu leasingu, art. 709⁶ k.c.), będą obciążać opłaty na rzecz finansującego, szczególnie te, które strony niniejszej sprawy zastrzegły w tabeli opłat i prowizji, jak opłata za upomnienie, opłata rejestracyjna, opłata za upoważnienie na wyjazd samochodu za granicę (dochodzone w sprawie). Nie powinno budzić sprzeciwu, że mogą również umówić się na odsetki umowne na wypadek opóźnienia w zapłacie należności wynikających z umowy leasingowej.

Dlatego też w świetle umowy strona powodowa zasadnie żąda ostatnio wymienionych opłat, jak i odsetek umownych.

W ocenie Sądu nie znajduje uzasadnienia, aby przyjąć, że strona pozwana wykazała przesłanki tamujące do uwzględnienia dochodzonych należności. Pozwana powołała się na pozorność umowy, jednak tego zarzutu nie można uwzględnić. W nawiązaniu do tego podnieść należy.

Według art. 83§1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Z przepisu należy wywieść, że strony zaangażowane w takie oświadczenie, nadawca i adresat oświadczenia, pozostają w porozumieniu, iż oświadczenie nie ma wywołać skutków prawnych, werbalnie w nim wyrażonych.

Zaprezentowana przez pozwaną interpretacja okoliczności zawarcia umowy a także jej treści, mająca wskazywać na pozorność tej czynności, zdaniem Sądu jawi się jako li tylko dogodne tłumaczenie.

Niczym nie poparte jest, że pozwana zawierając umowę leasingu była w takiej sytuacji, że nie miała zdolności do zaspakajania podjętych zobowiązań, co wiadome było drugiej stronie, stąd pozór czynności. Pozwana wskazywała tu na wysokość swojego kapitału zakładowego, na krótką historię swojej działalności, na zmiany właścicielskie. Jednakże tylko na tej podstawie nie można zasadnie wnioskować o potencjale pozwanej jak chodzi o możliwość realizacji zobowiązań. Tym bardziej, że przedmiotowe zobowiązanie nie wywoływało znacznego bieżącego obciążenia pozwanej. Miesięczna rata leasingowa wynosiła 3.664,21 zł. Wartość tą należy uznać za niewysoką w warunkach działania spółki prawa handlowego, szczególnie takiej, która ujawnia kapitał zakładowy w wysokości 100.000 zł, krótko przed umową leasingową podwyższony do tej wysokości.

Co do naprowadzanych kwestii związanych z restrykcyjnymi dla pozwanej warunkami umowy, podnieść należy, że pozwana ich rzeczowo nie wykazała. Stanowisko pozwanej w tym temacie należy uznać za dogodną linię obrony.

Nieracjonalne jest też przyjmowanie, że to powódka była zainteresowana zawarciem umowy dla pozorów, a pozwana na to się godziła. Przemawia za tym, że powódka wydała pozwanej przedmiot leasingu. Jeżeli już nie miałyby perspektyw na pomyślne zrealizowanie umowy, a więc otrzymanie wynagrodzenia, to trudno oczekiwać aby oddawała pozwanej samochód znacznej wartości. Dywagacje, że taka operacja opłaciła się jej w wymiarze ekonomicznym, ze względu na korzyści podatkowe, jest tylko swobodnym założeniem.

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie i na podstawie wyżej powołanych przepisów, a także artykułów 353 § 1 k.c., 353¹ k.c., 481 § 1 i 2, 22 k.c., 483 k.c. 484 k.c., orzekł jak w sentencji wyroku.

Uznając, że powódka skutecznie cofnęła w części pozew, na podstawie art. 355 k.p.c.

Sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętej części pozwu.

O kosztach procesu między stronami orzeczono na podstawie art.98 par.1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100zd. drugie k.p.c., według zasady odpowiedzialności za wynika postępowania, uwzględniając, że strona powodowa uległa tylko w bardzo nieznacznej części.

Sąd przyznał kuratorowi strony pozwanej wynagrodzenie w kwocie 10.800 zł, mając na uwadze co następuje. Stosownie do art. 5 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 28.07.2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wynagrodzenie i zwrot kosztów poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w danej sprawie należą do wydatków stanowiących , obok opłat , element kosztów sądowych sprawy. Wysokość wynagrodzenia i zwrotu uzasadnionych wydatków kuratora określa Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9.03.2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2018 r., poz. 536) .

Według paragrafu 1 ust.1 tego Rozporządzenia wysokość wynagrodzenia kuratora będącego radcą prawnym lub adwokatem ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych lub za czynności adwokackie, określonych kolejno w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800,zm. Dz.U. z 2016r. poz. 1668, z 2017r. poz. 1797), nie mniej niż 60 zł. Według paragrafu 1 ust.3 tego Rozporządzenia wysokość wynagrodzenia w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w kwocie wyższej niż wyżej wymieniona, a nieprzekraczającej stawek minimalnych, jeżeli uzasadnia to nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach , czynności podjęte w sprawie, a także wartość przedmiotu sporu, stopień złożoności sprawy. Jak chodzi o wysokość zwrotu uzasadnionych wydatków, które kurator poniósł w związku ze swoimi czynnościami, to nie może ona przekraczać kwot wynikających z przepisów w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (paragraf 2 Rozporządzenia).

W ocenie Sądu, z uwagi na to, że sprawa wymagała przeprowadzenia rozprawy, wynagrodzenie kuratora w sprawie należy określić na poziomie stawki minimalnej, to jest 10.800 zł. Dodać należy, że z przepisów wskazanego Rozporządzenia wynika, iż wynagrodzenie to nie jest podwyższane o kwotę podatku od towarów i usług (VAT) .

Na podstawie art. 79 ust.1 pkt 3a w zw. z art. 79 ust.3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach Sąd zarządził z urzędu zwrócenie stronie powodowej kwoty 61,60 zł tytułem zwrotu opłaty od cofniętej części pozwu.

Opłata od cofniętej części pozwu wyniosła 183,20 zł. ponieważ cofnięcie pozwu nastąpiło po wysłaniu odpisu pozwu drugiej stronie, zwrotowi podlega połowa opłaty – 91,50zł – obniżona o kwotę równą opłacie minimalnej (30zł) .

Kurator pozwanego apelacją zaskarżył niniejszy wyrok w części, to jest w zakresie pkt I i III, co do zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego wszystkich kwot wskazanych w tych punktach, zarzucając naruszenie przepisów:

1. prawa procesowego art. 199 k.p.c., poprzez błędne uznanie, że strona powodowa posiada legitymację procesową czynną do złożenia pozwu, podczas gdy oddział zagranicznego przedsiębiorcy nie ma zdolności sądowej, względnie naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez brak oddalenia powództwa, w sytuacji uznania, że pozew został złożony przez osobę działającą bez umocowania.

2. prawa procesowego art. 327¹ § 1 k.p.c. poprzez brak odniesienia się przez Sąd Okręgowy do zgłoszonego przez kuratora w odpowiedzi na pozew zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej.

3. prawa materialnego, to jest art. 83 § 1 k.c. polegające na braku uznania, że umowa leasingu została zawarte pozornie, a tym samym była nieważna z mocy samego prawa, co czyni powództwo o zapłatę kwot wynikających z nieważnej umowy nieskutecznym i tym samym powództwo podlega oddaleniu w całości.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, kurator wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości, oraz przyznanie kuratorowi strony pozwanej tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora z urzędu kwoty według norm prawem

przepisanych w wysokości stawki minimalnej wynagrodzenia adwokata za prowadzenie tego rodzaju spraw (koszty nie zostały pokryte w całości ani w części).

2. zasądzenie kosztów procesu od Powoda na rzecz pozwanej spółki, według norm prawem przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację, wniósł o

1. oddalenie apelacji pozwanego w całości,

2. zasądzenie od pozwanego ma rzecz powoda kosztów procesu w zakresie postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i poczynione na ich podstawie rozważania prawne, uznając je za własne.

W istocie w zasadniczej części podniesione zarzuty apelacji były już przedmiotem obszernej oceny Sądu I instancji, tym samym zbędnym jest ich ponowne przytaczanie,

W tym kontekście, w ocenie Sądu Apelacyjnego, należy w pełni zaaprobować argumentację przedstawioną w odpowiedzi na apelację, którą należy przytoczyć w całości. Zatem pozwana podniosła, że:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie z następujących przyczyn:.

1. Zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda:

Powód w swoim piśmie procesowym z dnia 15 października 2019 roku szczegółowo przedstawił swoje stanowisko w zakresie wykazania swojej legitymacji czynnej, która w pełni została podzielona przez Sąd I instancji i na tym etapie toczącego się postępowania nie jest celowe przytaczanie jej ponownie.

Stanowisko powoda, podzielone przez Sąd I instancji, jest ponadto poparte ugruntowanym już orzecnictwem sądowym w tym przedmiocie, i tak:

- Sąd Apelacyjny w Warszawie w swoim postanowieniu z dnia 24 listopada 2021 roku sygn. akt I ACz 418/21 stwierdził, że: „Dość wyeksponować, że rzeczony oddział stanowi rodzaj wtórnej formy przedsiębiorstwa zagranicznego, która pozwala mu wykonywać działalność gospodarczą poza głównym miejscem (krajem) jej prowadzenia. Oddział przedsiębiorcy zagranicznego, przy podejmowaniu czynności prawnych związanych z wykonywaną przez ten oddział działalnością, „korzysta” z osobowości prawnej tego przedsiębiorcy, samodzielnie jej nie posiadając. Sam oddział natomiast podlega obowiązkowemu wpisowi do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego (art. 17 ustawy z 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; dalej: u.p.z.). Ponadto zagraniczny przedsiębiorca tworzący oddział jest obowiązany ustanowić osobę upoważnioną w oddziale do jego reprezentowania (art. 16 u.p.z.) i wskazać organ uprawniony do reprezentowania zagranicznego przedsiębiorcy (art. 39 pkt 1 ustawy z 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym). Ta szczególna reprezentacja przedsiębiorcy zagranicznego w przypadku wyboru takiej formy działalności na terytorium innego państwa, tu: Polski, umocowuje wskazane tam podmioty do wykonywania wszelkich czynności związanych z funkcjonowaniem przedsiębiorcy zagranicznego na terytorium tego ostatniego w zakresie prowadzonej przez niego działalności (art. 15 u.p.z.), do których należy również zaliczyć czynności procesowe w postępowaniu sądowym. Podkreślić należy, że powyższe uprawnienia przysługują także ustanowionym w oddziale prokurentom, tu: których ten rodzaj upoważnienia ma charakter samoistnej prokury oddziałowej. Brak w Krajowym Rejestrze Sądowym oddziału powódki dalszego ograniczenia zakresu udzielonych prokur, poza ten wynikający z samej istoty i celu utworzenia oddziału, determinowanego prowadzeniem przez przedsiębiorcę zagranicznego działalności gospodarczej na terytorium Polski, a urzeczywistnianej w oddziale przez

działanie osób w nim ustanowionych w imieniu i na rzecz tego przedsiębiorcy (co łączy się ze wzmiankowaną wyżej podmiotowością przedsiębiorcy głównego i jego oddziału). Z tych również przyczyn **„posłużenie się firmą oddziału osoby prawnej nie oznacza, że stroną czynności prawnych bądź procesowych jest oddział osoby prawnej jako niezależny podmiot stosunków prawnych. IV takich przypadkach występuje w obrocie i postępowaniu sądowymi sama osoba prawna mająca swój oddział, z którego działalnością wiąże się dokonywana czynność prawna lub postępowanie sądowe”** (vide: uzasadnienie **wyroku Sądu Najwyższego z 11 października 2013 r., sygn. akt I CSK 769/12, OSNC - Zb. dodatkowy 2014 nr D, poz. 70, str. 115**):

- Sąd Apelacyjny w Warszawie w swoim postanowieniu z dnia 14 października 2020 roku sygn. akt V ACz 546/20 stwierdził, że: „Sposób oznaczenia strony czynnej, zawarty w pozwie, wskazuje, że jako powód w tej sprawie występuje nie oddział francuskiej uproszczonej spółki akcyjnej, lecz sama spółka jako podmiot prawa francuskiego o statusie osoby prawnej, zobowiązana do działania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach określonych w powołanej ustawie z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z której jasno wynika obowiązek podejmowania i prowadzenia w Polsce działalności poprzez utworzony zgodnie z przepisami tej ustawy oddział, niestanowiący jednak w żadnym razie osobnego podmiotu, lecz formę organizacyjną, poprzez którą taką działalność na obszarze RP prowadzi uproszczona spółka akcyjna francuskiego porządku prawnego, nie zaś jej oddział. Co więcej, respektując przepisy tej ustawy, w tym art. 14 ust. 1, wskazana w pozwie spółka prawa francuskiego nie może na innych zasadach prowadzić działalności gospodarczej w Polsce. Nie może jej podejmować i realizować z pominięciem swojego oddziału, wprost, pod swoją firmą wpisaną do francuskiego rejestru. Nie mogła tym samym też zostać w pozwie oznaczona pod swoją firmą jako uproszczona spółka akcyjna prawa francuskiego. Określony w powołanym przepisie sposób jej działania w Polsce odnosi się bowiem również do jej występowania w postępowaniu przed sądami polskimi. Rozważania Sądu Okręgowego o statusie oddziału jako jednostki jednak niemającej na gruncie prawa polskiego osobnej podmiotowości oraz zdolności sądowej były więc bezprzedmiotowe. Jałowe było również odwoływanie się do orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego nieposiadania przez oddział takiej zdolności. Oddział wskazanej w pozwie spółki prawa francuskiego nie był ani nie jest stroną czynną w tej sprawie. Od początku postępowania była nią i w dalszym ciągu pozostaje uproszczona spółka akcyjna prawa francuskiego, tyle że zobligowana przepisami powołanej ustawy do działania poprzez oddział na jej podstawie utworzony i zarejestrowany zgodnie z postanowieniami tej ustawy prawa polskiego. Odmienne stanowisko Sądu Okręgowego naruszało przepisy tej ustawy, w tym art. 14 ust. 1, jak również art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Zdolność sądowa strony powodowej jako zagranicznej osoby prawnej wynika z art. 1117 k.p.c. i jej osobowości prawnej jako spółki akcyjnej prawa francuskiego, nie zaś z art. 64 k.c., który dotyczy osób prawnych, fizycznych oraz jednostek mających zdolność prawną na podstawie osobnych przepisów, jednakże wyłącznie prawa polskiego. Odrzucenie pozwu przez Sąd Okręgowy naruszało wskazane normy prawa polskiego. Zażalenie zasługiwało więc na uwzględnienie przez uchylenie zaskarżonego postanowienia”.

Mając na uwadze powyższe zarzuty pozwanego dotyczące braku legitymacji czynnej po stronie powoda pozostają niezasadne.

2. Zarzut braku odniesienia się przez Sąd I instancji do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda

W pierwszej kolejności podnieść należy, że pozwany będąc na rozprawie reprezentowany przez profesjonalnego przedstawiciela nie skorzystał z możliwości jaką przewiduje art. 162 k.p.c.

Ponadto podniesiony zarzut pozostaje bezzasadny m.in. w świetle jednolitego i ugruntowanego w tym przedmiocie orzecznictwa, i tak dla przykładu:

- w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 sierpnia 2019 roku sygn. akt VI ACa 188/19 Sąd stwierdził, że „Skuteczność zarzutu naruszenia przepisów postępowania zależy od jednoczesnego wykazania, iż tak wskazywane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. Mając na uwadze, iż uzasadnienie orzeczenia sporządzane jest już po

jego ogłoszeniu, wpływ tego rodzaju uchybienia na treść wyroku może być co najwyżej względny. W istocie możliwość uwzględnienia takiego zarzutu zachodziłaby jedynie wówczas, gdyby sposób sporządzenia uzasadnienia wykluczał możliwość dokonania jego kontroli instancyjnej”;

- w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 13 września 2018 roku sygn. akt I AGa 122/18 Sąd stwierdził, że „Wytknięcie naruszenia dotyczącego uzasadnienia wyroku wymaga wyjaśnienia, nie tylko, jakimi mankamentami dotknięte jest uzasadnienie, ale również wykazania, w jaki sposób jego niedostatki przełożyły się na treść wyroku. Jako że uzasadnienie jest czynnością wtórną do wyrokowania, uwzględnienie takiego zarzutu wchodzi w grę jedynie wówczas, gdy braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej”.

- w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 marca 2014 roku sygn. akt III AUa 1241/13 Sąd stwierdził, że: „Naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu, może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej.

W świetle powyższego w ocenie powoda również i ten zarzut pozostaje niezasadny.

3. Zarzut pozorności umowy leasingu:

W tym miejscu powód w całości podziela stanowisko Sądu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, ze szczególnym podkreśleniem sformułowania, że: „Nieracjonalne jest też przyjmowanie, że to powódka była zainteresowana zawarciem umowy dla pozorów, a pozwana się na to godziła”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego należy zaaprobować przedstawione powyżej stanowisko powoda w odpowiedzi na zarzuty apelacji.

Dlatego też, uznając apelację za bezzasadną, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt 1 sentencji na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach o kosztach postępowania apelacyjnego pomiędzy stronami orzeczono jak w pkt 2 sentencji według zasady odpowiedzialności za wynik postępowania określonej w art. 98 § 1 k.p.c., a co do wysokości odnośnie zwrotu kosztów zastępstwa, zgodnie z stawkami określonym w § 2 pkt 7 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668), tj. w kwocie 8.100 zł.

Sąd Apelacyjny w pkt 3 sentencji przyznał kuratorowi strony pozwanej wynagrodzenie w analogicznej kwocie jak pełnomocnikowi powoda i na analogicznych zasadach jak przyjął to Sąd I instancji, tj. w kwocie 8.100 zł, z tym, że kwotę ta podwyższył o stawkę podatku od towarów i usług, kierując się poglądem prawnym wyrażonym przez ***Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 5 listopada 2021 r. III CZP 68/20***, zgodnie z którym: ***Wynagrodzenie kuratora procesowego ustanowionego na podstawie art. 69 § 1 k.p.c., obowiązanego do rozliczenia podatku od towarów i usług, sąd podwyższa o kwotę tego podatku.***